

לצל להסתופף בצלו, או מיני הדם ומיני אהלים. ואם היה פתלו (ה) (י) נוטה לפל, אף על פי שהוא של שמחה מתר לבנות, (י) ולצרך (י) מצוה הכל שרי (ר"ן סוף פרק קמא דעניות). ואין נושאים נשים ואין עושין סעודת ארוסין, (י) אבל לארס בלא סעודה מתר, ואפלו בתשעה באב עצמו מתר (י) לארס, (י) שלא יקדמונו אחר: הגה (י) ונהגין להחמיר (י) שאין נושאים משכבה עשר בתמוז ואילך עד אחר תשעה באב (מנהגים): ג. ישובע שחל בו תשעה באב (י) אסורים (י) לספר (י) ולכבס, אפלו אינו רוצה ללבשו עתה אלא להניחו לאחר תשעה באב, ואפלו אין לו אלא חלוק אחד אסור, וכן המכבסים מקדם בין ללבש בין להציע בהם המטה, ואפלו מטפחות הידים והשלחן, אסור. (כ) וכבוס שלנו מתר, אבל גהוץ (פרוש, מעבירין על הבגדים אכן חלק להחליקו, ערוך) שלנו אסור. (כ) * וכלי פשתן אין בהם (כ) משום גהוץ והרי הם כבוסים שלנו ומתר.

ז שם ברמב"ם, דף טור בשם הרשב"ם, פתחיה הרי"ף ורא"ש שם בתענית, ט שם ביבמות, י טור בשם רבנו נסים מהרש"ם, כ משנה תענית כג וקאוקומתא דרב ששת שם ובריתא, ל רמב"ן בספר תורת האדם ושאר פוסקים מתא דרב ששת דבטלו קצרי דבי רב, מ בריתא שם ובפרוש רש"י.

שערי תשובה

מצוה. עין באר היטב, ועין בשו"ת שכות יעקב שהשיג מזה על שו"ת חנוך בית יהודה לענין לשא אתר ל"ג בעמר, וכתב לחלק בין זה לאבילות, עין שם, ופעם אחת הקל חכם אחר בענין נשואין תוך ימי הספירה ולא עלה זונגם וזה, לכן נראה לי דשומר נפשו ירחק מנשואין בימים האלו, אף שיהיו הרבה צדדים להקל, כי חמירא ספנתא מאסורא, עד כאן לשונו: * לארס. עין באר היטב, ועין ביד אפרים מה שכתב על דברי הש"י סעיף קטן ג, ועין בשכות יעקב חלק ג שכתב גם כן דברי הש"י בזה, עין שם: * לספר. עין באר היטב, ועין בשו"ת איתן האזרחי סימן מה וסט בענין זה שכתב בשם מהר"ש מלובלין לאסור בימי הספירה ובימי המצרים, וכן בשם הגאון מהר"א אשכנזי ז"ל שפנהג בארץ אשכנז שלא טל צפרנים בין המצרים, והוא ז"ל כתב, נער הייתי וגם נקנתי ולא ראיתי במדינתנו נוהגין לא בספירה ולא בין המצרים, והפלא לא הפסיד, דכיון שהאחרונים שבו מנהג לא הזכירו האסור מסתמא היו מתירין גם כן, עין שם, ועין ביד אפרים שכתבתי בשם האליה רבה בזה, ועין בגוגל מרכבה שמתר לסרק במסרק, ולא כשרי כנסת הגדולה, דהא באבל מתר אפלו תוך שבועה, ועין בש"ך דגם שם דקא לאשה מתר אבל לא לאיש, ומכל מקום נראה דכאן קיל טפי ואין אסור במסרק, וכן עמא דבר:

לצרך טבילה, מגן אברהם. נש"י סעיף קטן יג אוסר בשבת שחל תשעה באב בתוכו, עין שם: (י) ולכבס. דנראה כפסית דעתו מהאבלות:

משנה ברורה

תשעה באב, תבא עליו ברכה. ובית הכנסת מתר, דהוי מצוה דרבים: (י) נוטה לפל. ואפלו (י) אם הוא בענין שאין בו משום סכנה, ונגזר עומד הפתל בחצר, ואפשר לסגר התצר ולא יכנס אדם לשם, אלא שיש לחוש להפסד ממון כגון שעל ידי נפילתו יחבר החומה ויחלקלל יותר, כגון שאין לו אשה ובנים ואין לו בית חתונה, מתר לבנות בית בזה, ומה שאין נוהגין לשא אשה כלל, הינו משום דלא מסמני מלתא. ועל כן מתר לעשות בית חתונה, או לעשות בגדים חדשים לצרך נשואין נשואין אחר תשעה באב, אבל מי שקיים פריה ורביה אסור בכל זה: (טו) ואין נושאים. הינו אפלו בלא סעודה, (י) דבנשואין בלבד איכא שמחה. (י) ולהחזיר גרושתו מן הנשואין אפשר דשרי: (טז) אבל לארס וכו'. דארוסין בלא סעודה ליכא שמחה כל כך, וכל שכן דמתר (י) להתקשר בכתובת תנאים, ומכל מקום סעודה אסור לעשות אף באפן זה ואפלו בלא רקודין ומחולות, (י) ואפלו בשבת אסור לעשות סעודה בשרית אסור לעשות רקודין ומחולות משכבה עשר בתמוז ואילך (י) אפלו בלא ארוסין: (יז) שלא יקדמונו אחר. רוצה לומר, אף דארוסין (י) גם כן יש שמחה קצת ויהיה לנו לאסר על כל פנים בתשעה באב, לזה אמר דמתר מטעם שלא יקדמונו אחר: (יח) ונהגין להחמיר שאין נושאים וכו'. הינו, (י) אפלו מי שלא קים פריה ורביה: (יט) שאין נושאים וכו'. אבל בארוסין אין נוהגין להחמיר (י) ואפלו סעודת ארוסין מתר לעשות: ג (כ) אסורין לספר. ולענין טבילת צפרנים (י) יש דעות בין האחרונים, אכן לצרך טבילת מצוה בודאי שרי, וכן לכבוד שבת, כגון שחל תשעה באב בשבת, שרי בערב שבת לטל הצפרנים (אחרונים). ולענין סריקת הראש (י) אין להחמיר אפלו בשאר ימי השבוע: (כא) ולכבס אפלו וכו'. דנראה כפסית דעתו מהאבלות: (כב) וכבוס שלנו. הינו של חוץ לארץ, מתר, לפי שאין הכבוס יפה כבוס ארץ ישראל, ועל כן מתר לכבס ולהניח עד אחר תשעה באב, דאלו לכבס וללבש, בכל מקום אסור (בית יוסף): (כג) וכלי פשתן וכו'. הינו (י) ישנים, אבל לא בחדישים היוצאים מתחת המכבש: (כד) משום גהוץ. אפלו בארץ ישראל, (י) והוא הדין דאין בהם משום כבוס שללם:

שער הציור

(י) וכו'. ובפרי מגדים וביד אפרים מפקקים קצת על ראיתו: (יז) מגן אברהם ואלה רבה: (יט) יבמות מג: (כ) פרי מגדים באשל אברהם: (כא) מגן אברהם: (כב) שם: (כג) אליה רבה: (כד) ש"י ושאר אחרונים: (כה) דרך החיים, ומשלחן ערוך אין ראיה לדינו, ואולי קצא באיזה מקום: (כו) אליה רבה ודרך החיים. ועין שם דסעודת שדוכין הוי מצוה כמו סעודת ארוסין: ג (ס) הש"י סעיף קטן יג אוסר, והמגן אברהם בסעיף זה מתיר: (כז) עין בפרי מגדים, ובאמת אין להחמיר בזה כלל, דאפלו באבלות נקטו האחרונים בזה להקל, וכל שכן כאן: (כט) בית יוסף, עין שם: (ל) בית יוסף: